

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.,
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr.
a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și Administrația: Strada Măcelarilor Nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În Bucuresol

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsani 35.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Cu 1-a Ianuarie v. 1891

se începe

Abonament nou

la

„Tribuna“.

Abonamentele se fac cu multă lesnătate atât în monarhie, cât și în România prin mandate postale (*Posta-utalvány* — *Post-Anweisung*.)

Se recomandă abonarea timpurie pentru regulata expediție a foii.

Domnii abonenți sunt rugați a ne comunica eventual prelungă localitatea unde se află și **posta ultimă**; ear' domnii abonanți vechi spre ușurare pot lipi pe mandatul postal **adresa tipărită** dela fășile, în cari li s'a trimis diarul până acum.

Administrațiunea diarului

„Tribuna“.

Sibiu, 24 Decembrie v.

„Bucurie mare vă vestesc vouă“, a zis ângerul păstorilor la Nascerea Mântuitorului lumii. Aceasta s'a întâmplat înainte cu nouăsprezece secolii.

În adevăr bucurie mare a vestit ângerul într'un timp atât de critic.

Împărăția romană era întinsă atunci peste părțile cele mai considerabile ale trei continente din lumea veche. Numai împărăția Chinei ar fi putut pe acele timpuri rivaliza cu puterea universală a Romanilor.

Acea însă era prea departe.

Din care cauză împărăția romană era așa zicând un sistem solar politic pentru sine în partea apuseană a celor trei continente din lumea veche. Ear' ce mai rămăsese mai independent în giurul lui erau parte sateliți, parte planete pământesci în orbita puterii, cărei se părea că n'are nimenea pe pământ să-i reziste definitiv.

Împărăția romană însă cu toate calitățile sale, care o făceau împărăție mare, puternică și impunătoare, purta germenul decadenței în inima sa. Ea

și simțea slăbiciunea aceasta și căuta îngrijită după un mântuitor.

Și când a creșut, că l'a aflat în Iuliu Cesar, l'a și înzestrat, mai ales după-aceasta a învins și resturile ultime ale Pompeienilor la Munda (17 Martie 45 a. Chr.), cu dictatură pe viață, cu consulat pe zece ani și dându-i titlu de împărat cu puterea cea mai înaltă militară, magistrațială și administrativă.

Dela el aștepta lumea romană mântuirea. Despre el se credea, că are să refacă societatea romană și prin aceasta pe cea omenescă. În el se puse speranța să scape societatea de luptele de rivalitate dintre o mulțime de ambițioși cuprinși de vanitatea de a juca rol, dar lipsiți de capacitatea de a-și juca rolul într'un mod, ca omenirea să aibă folos din rolul lor.

Omenimea propune, soarta însă dispune.

La 15 Martie 44 a. Chr., Caesar cade victima unei conjurațiuni. Aceasta, condusă de preocupățiunea unui spirit republican anticaut, nu vedea, că spiritul timpului pretinde a fi acum altfel administrat imperiul român și nu ca până atunci.

Iudeii o sfârșiseră de a mai fi ceva pentru omenime încă cu moartea Maccabeului ultim. În timpul morții lui Caesar micul lor regat era deja mai mult o umbră cuprinsă de sfera puterii imperiului roman.

Patruzeci și patru de ani au trecut dela moartea lui Caesar în nesigurantă, că ce se va alege de omenime. După trecerea acestora însă prevedința divină a arătat omenimii, că nu împărății puternici sunt adevărații mântuitori, ci ideile mari corăspunzătoare exigențelor omenimii. Tatăl ceresc, în timpul lui August, succesori lui Iuliu Caesar, a trimis atunci pe fiul seu ceresc între oameni pământeni. L'a trimis sărac și smerit, însă investit cu puterea cuvântului adevărului și al dreptății și preste aceste cu o iubire nemărginită pentru adevăr și dreptate, încât nici o jertfă n'a fost prea mare din câte trebuia să aducă pentru dînsa.

Demonul cel rău din lumea aceasta, care pururea s'a luptat contra adevărului, contra dreptății, nu s'a odihnit nici acum. El și-a găsit îndată instrumente între oameni și a lucrat prin ele. Erod, Tiberiu, Neron, Domițian, Diocle-

tian și un șir lung de alții, mai mari și mai mici, au pus tot ce au putut pune în mișcare, numai adevărul, numai dreptatea să nu se afirme pe lumea aceasta. Ear' când acestia nu au mai fost în stare de a pune pedeci torentului produs de cuvântul adevărului și de tăria dreptății, demonul cel rău a luat refugiu la mijloace și mai primejdioase. Sub masca cuvântului adevărului, sub firma dreptății s'a furișat între propagatorii adevărului și dreptății. A vrîrit apoi vrajbe între oameni, i'a divizat între puternici și slabi, între domnitori și servitori și au înălțat ruguri fumegătoare, din care se răspândia mirosul cel greu al victimelor, care nu se supuneau celorce voră a pune adevărul și dreptatea numai în soldul plăcerilor lor.

Răsboiul acesta mascat a ținut mult timp și sub forme schimbate el ține încă.

Pe la finea secolului trecut și la începutul celui actual, adevărul și dreptatea, care demult raportase victorii în parte, a învins mai cu desăvîrșire ca în trecut. Proclamarea libertății, egalității și fraternității ce erau, dacă nu afirmarea adevărului și a dreptății în esență și în formă?

Cu toate aceste lupta nu a fost terminată. Nu este nici astăzi.

Nimenea nu mai cutează a combate adevărul și dreptatea nici astăzi. Sînt o mulțime de oameni însă, care caută în tot chipul să o explice în favoarea lor particular și în detrimentul deapropoilor lor. Aceasta în special în patria noastră.

Pedeci se vor mai pute pune dar' contra realizării bucuriei vestite de ânger. Însă adevărul și dreptatea trebuie să-și sîrbeze victoria și triumful odată și în patria noastră.

În privința aceasta nu avem îndoaală.

Pentru-că adevărul și dreptatea au victoria și triumful în firea lor. Ear' neamul nostru românesc, cel mai vechiu dintre toate neamurile acestei patrii, este și până acum dovada cea mai viuă despre victoria și triumful adevărului și al dreptății.

Acestor idei, căroră Români s'au închinat totdeauna, au de a mulțumii, că au fost întăriți și susținuți, încât au văduț în șeseprezece secolii trecînd Goți, Huni, Avari, Slavi preste dînsii, și totuși s'au putut susține. Ear' în se-

colii mai dincoace să-și poată reclama locul ce li-se cuvine între mai târziu sositii compatrioți.

Dacă însă adevărul și dreptatea n'au putut raporta definitiv până acum victoria și triumful și pentru noi Români, nu ele sînt de vină.

Sînt, prelungă alte vicisitudini, neînțelegerile și discordia dintre dînsii. A lipsit de multe-ori bunavoiere, armonia dintre dînsii. Lipsa acesteia dintre Români a făcut, ca triumful și victoria adevărului și dreptății dela dînsii să rămână departe.

Vocile dulci și inocente ale tinereții noastre fragede se aud astăzi vesele, vestind bucuria cea mare, bucuria păcii și a armoniei pe pământ, amestecînd și gloria împăraților de odinioară. Vor avè ele destulă influență asupra tuturor inimilor române, ca să se oțelească contra încercărilor ce ar pute veni să spargă ear' armonia, care au început a face minuni între Români?

Dorim să aibă.

Însă nu numai să dorim: să voim să aibă. După voința aceasta hotărîtă să ne întocmim atitudinea noastră.

În ajunul festivității celei mari a mântuirii, Români să nu fie numai retrospectivi, nici numai contemplativi, ci totodată și hotărîți a sta și în viitor grupați prelungă stindardul lor, prelungă programul lor național. Acesta să fie steaua, cu care să anunțe bucuria cea mare, bucuria păcii și armoniei dintre toți compatrioții pe pământul patriei comune; dintre toți căți vor voi, ca adevărul și dreptatea să nu fie beneficiu privilegiat pentru unii, ci bun comun pentru toți!

„Irredenta română“. Luînd notiță de vocile mai nou germane despre cestiunea ardeleană din „Frankfurter Zeitung“, „Tägliche Rundschau“ și „Magdeburger-Zeitung“, voci cunoscute cititorilor nostri, „Românul“ (numărul din 4 Ianuarie) scrie următoarele:

„În fața atîtor probe de interes pentru cauza noastră; în fața progresivei luminări a cestiunii ardelenești, credem că am greșit mult, prea mult, decît să ni-se poată ierta greșala, dacă am căuta să dăm mișcării acesteia caracterul unei „irredente“, precum cu durere vedem că sînt sfătuiți studenții să facă. Trebuie să ne gândim, că fiecare pas al nostru ar trebui să aibă numai urmări

practice pentru frații de dincolo, ear' aceste se pot câștiga numai prin cumpăt. A proclama mișcarea drept „irredentă“, a căuta să afiți în ea această idee, înseamnă a face ceva tocmai pe placul Maghiarilor, care își justifică astfel politica lor de aspirare. „Nu renunțăm la nici un drept, care li-se cuvine fraților nostri“, dar' nu putem cum-simți a pune cestiunea pe un teren, care n'a produs până acum nimic bun pentru ei“.

„Unirea“ — desbinarea. De ce în taină ne-am temut n'am scăpat. „Unirea“ proclamată în Blaj are să fie desbinarea națională. Numai decît și forma foii apărute alaltăieri la „3 Ianuarie 1891“ este un protest viu în contra unirii culturale române. Căci, în deosebire de întreaga presă românească, „Unirea“ se folosește în mod cu desăvîrșire izolat de ortografia și limba școlii neo-cipariene. Apoi s'ar părè, că Sfinții lor dela „Unirea“ se deosebesc de cealaltă Românie chiar și prin sîrbirea prasnicele bisericesci, căci după aparițiunea și data diarului domnia-lor și-au și sîrbat Crăciunul și Anul-Nou, deoarece nu se află, ear' în deosebire de întreaga presă românească, nici o amintire, nici măcar în fruntea foii, de cîndăndul bisericilor românești. Modernii dela „Unirea“ presupun poate, că vechiul cîndănd e și el o expresiune a „bizantinismului“, despre care citim în primul articol programatic următoarele:

„La noi, la cari până la unire, beserica infectată până la ôse de bizantinism, nice cîndu nu si-a potutu dezvoltă intrîga activitatea cuvenită din firea ei nice în viața politică, nice în cea socială, nice în literatura și știința. Ma potemu dice, că bizantinismul infiltrat în sufletul besericeii și a poporului nostru în decursu de multi secolii multu a împiedecat și împiedeca și astăzi activitatea besericeii în mijlocul poporului nostru“.

„Unde esti Blasiele?“ întrebă ton acest articol „toti binesemțitorii“. Ne asoti și noi din tot sufletul la toți binesimțitorii, care simt, durere, prea bine, că „Blajul a durmit până acum, și prin urmare nu mai înțelege, ce se petrece în astă lume românească și și neromânească. Chiar și carte nu mai scie ca „Blajul“ bîtrînilor, căci n'ar da altcum cuvîntului „bizantinism“ un înțeles pe care îl are numai la propagatorii „Unirii“ din Blaj“.

Vom fi ca și până acum totdeauna pentru susținerea și propagarea religiozității adevărate la poporul nostru, cunoscut de evla

FOIȚA „TRIBUNEI“

Lîngă roata de tors.

— Istorie de Crăciun. —

Între Elster și Saale, pe un loc înalt, zace Eisenberg-ul, oraș saxaltenburg-ian. Chiar la mijlocul orașului e castelul, care a fost clădit de principele domitor Cristian. Pe la sfîrșitul secolului al șeptesprezecelea era foarte însemnat și plin de viață; atunci era reședința principelui stabil de Saxaltenburg și curtea domnitorului dădea o înfățișare deosebită micului loc.

La sîrbătorile curții, care vede bine nu erau prea dese, deoarece principele Cristian nu era deloc prădător, luau parte cu bucurie toți locuitorii, căci principele, dar' mai ales femeia lui Maria Sofia erau iubii unanim. Cu deosebire prințesa conviețuia foarte des cu femeile orașelului și preste tot ea era o economă foarte diligentă și cruțătoare; ea însăși conducea economia casei, în cină, cameră, în toate era ea; revisuia cumpărăturile, și nici aceea nu-i detrașea nimic, ca să cerceteze în persoană țîrgul de șeptemână și cumpărăturile necesare să le facă ea. Ca să fie necunoscută, îi plăcea foarte mult să umble în vestiminte simple și în amurgul serii să bată la ușile muncitorilor, cu o cauză sau alta, ca astfel să se convingă cu ochii de traiul și lipsele lor și să le asculte plîngerile.

În acele timpuri nu lipsia din nici o casă, care, se înțelege, era ceva mai de treabă, răsboiul și prințesa, ca și jeranca, pricepea cu aceeași istețime să-l conducă, precînd astăzi o exilat de tot din case și familii. Ocupățiunea aceasta dădă adese-ori prilegiu prințesei să cerceteze locuințele lucrătorilor. Îmbrăcată ca o

femeie săracă se presenta la ei cerînd de tors; după câteva zile ducea lucrul acasă gata, pentru care primia o plată miseră, pe care o împărțea apoi cerșitorilor.

Așa începă a cerceta des familia țesătorului Andreiu Langenbach, care abia își putea susține femeia cu cei cinci copii; el lucra la un neguțitor anume tomit, care însă nici-odată nu-i plătia după merit, căci totdeauna afla icî-colo vină, pentru care îi tragea îndoii.

În o seară din Decembrie ședeau tocmai la masă și cinau, arătînd cea mai bună poftă, mai ales copiii, la pîsatul fert în apă; tatăl deodată lăsă limba jos și începă a privi în giurul seu confundat în gânduri. Femeia îl privia tremurînd. Nu cuteza însă între copii să-l întrebe ce-l supără.

Deodată bate cineva în ușe și la „întră“ al stăpînului intră o femeie în odaie; îmbrăcămîntea ei sărăcăcioasă trada, că întreține o luptă continuă cu viața. Contra frigului aspru era îmbrăcată foarte ușor; numai o năframă mare de bumbac, care din cauza vechimii și a deseii întrebunțări se roase și se făcuse sură și murdară, îi acoperia capul și corpul și o apărea de ger. Subsoară avea un pachet, pe care îl aședă în chilie pe o laviță lîngă sine.

Femeia pofți bună seara și bună cina, precînd pînzarul îi mulțumii foarte prietenos.

„Ședți pe laviță lîngă cuptor, jupăneasă Werner, și te încălzește“, îi zise el sculîndu-se și luînd pachetul femeii, „ați e frig mare și până aici e lungă calea. Stînge-ți felinarul, căci uleul ear' s'a scumpit“.

Femeia primi îmbericile, căci se vedea chiar că sgribure. Țesătorul desfăcî pachetul, din care scoase mai multe legături de fuior curat, toarse foarte regulat.

„Acum le-ai ținut mai mult ca altdată“, îi zise examinînd cu îngrijire lucrul.

„Dacă îmbrănește omul ce să faci! Acum nu mai merge așa cum ar trebui“, răspunse femeia. „Prelungă aceea și ochii slăbesc, mai ales la hopați, lîngă care șed se-rile lungi de iarnă“.

„Vai, vai bîtrînețe, bîtrînețe!“ suspină măiestrul, „numai acele de n'ar mai fi! Cu spaimă mă gândesc și eu la vremea, cînd nu voiu mai fi în stare să câștig cît îi face de lipsă familiei. Și dacă prelungă toată silința, câștigul din zi în zi e tot mai slab și nu poți înainta nici-decât, ci tot de mai mari năcazuri te apropii, nu e o mirare, că „ori-și-cine își pierde toată voea“.

„Dar' ce cauză ai de vorbesci așa fără nădejde?“ zise femeia aședîndu-și mîna pe brațul bărbatului.

„Ce cauză am? Vei vedè acuși. Preste câteva săptămîni e Anul-nou, cînd trebuie să plătesc camăta după capitalul, pe care ne sînt întubulate casele, și eu nu am spre scopul acela nici o groșită și nici nu sciu de unde să pot căpăta“.

„Eu cred, că creditorul va lua în seamă iarna aspră și câștigul slab ce-l aduce, vîdînd mai ales, că nu din rîutate s'a întemplat întîrzierea“, zise jupăneasă Werner.

Țesătorul zîmbi.

„Va lua în seamă? Atunci d-ta cunosci rău oamenii. Și mai ales creditorul meu nu e nici-decum omul acela. Am luat capitalul dela perceptorul curții Coloman și tot orașul scie ce om e el“.

„Face-vei bine a-mi mai da de tors, măiestre“, zise femeia sculîndu-se și aprîndu-și felinarul.

Țesătorul luă fuior de sub scaunul de răsboiu și-l dădă femeii. Apoi numără pe masă

nise bani mîrunți, care erau pentru lucrul adus deja acasă.

Mîna bîtrînei femei tremură, cînd adună cele câteva groșite și vîdî, că abia mai rămase ceva în lădița căpușată cu tînchia, care forma cassa pînzarului. Dar' trebu să-și iee, căci și ea era destul de năcăjtită! Precînd se gîtă de plecare, femeia pînzarului păși repede la el și-i șopti ceva în urechie; după aceea aprobă și femeia luă pînea și tăia din ea o bucată bunioară.

„Primesce și aceasta!“ zise jupăneșei. „D-tale îți ajunge aceasta pe mai multe zile și pe banii aceia îți poți cumpăra altceva de lipsă“.

Jupăneasa o luă cu lăcomie în mână, dar' nu mai spre a o înapoia earși; pînzărița însă i-o puse cu de-a sila eară în mână. „O poți lua!“, — zise — „aceasta nu e pomană, dar' d-ta ești mai săracă decît noi“.

Cu aceste întîne mîna jupăneșei, care i-o apucă mișcată și o strînce cu recunoștință. Apoi pofindu-le noaptea bună, eși în noaptea întunecoasă și rece.

„Adă lampa în ordine și o uple cu petrolu“, — zise bărbatul, — „toată noaptea trebuie să lucre, ca să căpătăm earși câțiva bani să ne putem acoperi baremi mîrunțurile“.

După câteva minute în odaie se aușia earși numai larma răsboiului.

Seara de Crăciun soai cu cel mai frumos timp de iarnă; în cete dese cădeau steluțele albe de zăpadă. O adevărată bucurie își causau privindu-le cum cădeau. Bărbați și femei grăbiau pe strade în sus și în jos cu pachete, cutii și corfe încărcate. O mișcare și un șgomot vesel se aușiau în sus și jos.

Numai în odaia sărăcăcioasă a lui Langenbach nu se vedea nici o bucurie de Crăciun, măiestrul ca de comun ședea la răsboiu, copia cea mai mare de 10 ani, Lîna, depăna diligentă la țevi; cei mai mici se apropiu din cînd în cînd de fereastră și priviau duios la trecători, ghicind cu glasuri înecate, că ce e în pacheturi. Mama lor toarnese focul în cuptor cu ochii roșii de plîns, căci numai cald nu era în chilie lor.

Avea în adevăr cauză să se supere! Și de câte-ori trecea câte un pom de Crăciun pe sub fereastră, de atâtea-ori lacrimile îi curgeau de nou. Pentru ea și pentru ai sei nu era Crăciun; nu au fost în stare să cumpere nici un brad cu câteva luminuțe, cît de miser. S'au înșelat în toate scoțelile lor și cele mai modeste speranțe li-s'au risipit; ieri bărbatul a dus pînzăna neguțitorului, acesta i'a detras din plată și în loc de bani, de care avea bietul pînzar atîta trebuință, i-se dădă ceva marfă din prăvălie. Langenbach a trebuit să primescă, deși nici prin mîntă nu i-ar fi trecut să cumpere astfel de lucruri, căci avea cu mult mai mare lipsă de altele, dar' nu le puti nici respinge, temîndu-se, ca nu cumva să-și peardă lucrul. Numai câteva groșite aduse acasă, dar' acele abia îi ajunseră să-și procure cele neapărate de lipsă la pregătirea mîncării, și nu putea deci să se cugete nici la o bucurie de Crăciun cît de modestă.

Copiii observară năcasul, care apăsa pe pîrîntii lor, ghiciau cauza, nu întrebă însă nimic și ei erau în aceeași dispoziție. Camerații lor lărmau pe afară și-și povestiau fericiri ce fel de daruri vor primi. Ei bieții priviau la el supărați prin fereastră înghețată. Pe ei ângerul i'a uitat, casa lor o incungură! Acest cuget dureros trecea prin mințile lor.

vios; dar' totdeauna vom fi și contrari neindurați prozelitismului confesional.

Altoam „Tribuna“ ar trebui să simtă și o satisfacție în urma apariției noului organ confesional: „Telegrafului Român“ are cu cine să-și schimbe vederile și — grațiositățile. Această „societate“ și așa tocmai acum, la Anul-nou al stăpânilor din Budapesta, se ivesce pe teren, dar' ferească! pentru a se expune temeiței. Nu. Sfințite lor au nas bun, miroasă cel puțin nise — sfârșimătorii!

O bizantinism!

Biata unire națională!

A propos.

„Pester Lloyd“ (nrul din 4 Ianuarie) înregistrează, fără a face dela sine vre-o observare, un extras esențial din articolul „Telegrafului Român“ (nrul din 20 Decembrie v.) despre negocierile guvernului unguresc cu Românii asupra unui *modus vivendi*.

Imediat după această scire „Pester Lloyd“ publică următoarele:

Privitor la scirea despre liga culturală rom. din București primim din cercul cititorilor noștri următoarea scrisoare: „Onorată redacțiune! Nici chiar sciri despre evenimentele de importanță epocală nu ne-au surprins atât, ca să ne dăm, că ne-au indignat, ca și depeșa D-Voastre din București publicată în ediția de ați a mult stimatului D-Voastre țiar, conform căreia acolo s'a format „o ligă culturală pentru ajutorarea Românilor transilvăneni suferitori“. Va să dăcă domnii valachi n'au ei acasă la ei oameni suferitori? Parcă noi nu scim, că acești preținși persecutați transilvăneni au fost descoperiți în Moscova prin mijlocia telescopului.

„Ne permitem deci a întreba pe mult stimata redacțiune: dacă guvernul nostru va suferi să se incenzeze un astfel de sprigin cultural, care nu poate să aibă alt scop, decât să aște pe față în contra statului? Scim foarte bine, că n'a fost trebuință de aceste rânduri, pentru a Vă atrage atențiunea acestui lucru; dar' scim și aceea, că D-Voastră permiteți totdeauna credințioșilor aderenți ai mult stimatului D-Voastre organ a da expresiune simțământului patriotic scos din conțență. În speranța, că în curând vom auzi și puternica D-Voastre intervenire în această prea importantă cauză, rămânem etc.“

Sântem și noi de părere, — dăcă la aceste „Pester Lloyd“, — că acea „asociație culturală“ este numai masea nevinovată pentru sperirea altor tendențe. Că urmăm cu atenție dezvoltarea acestor lucruri, e ceva dela înțeles; dealtoam pare a se tracta acum tot numai despre croirea planului, care nu va pute realiza numai așa cu una cu două. Dacă cumva s'ar ivi însă un lucru mai real în această direcțiune, atunci de bună-seamă nu va face trebuință ca să se dea vre-un impuls din partea opiniei publice pentru a determina pe factorii competenți a respinge astfel de „amestecări de binefacere“ în raporturile noastre.

Tocmai a *propos* găsim în „Românul“ în numărul tot dela 4 Ianuarie, un articol, pe care îl prezentăm

lui „Pester Lloyd“ drept cel mai potrivit răspuns. Articolul poartă titlul „După conferența din Sibiu“, e scris de dl Ioan Slavici și e în extras de următorul cuprins:

„Una dintre armele, cu care susținătorii ideii de stat național maghiar combat mișcarea națională română, este neadeverul, că masele mari ale poporului român sânt mulțumite cu situațiunea ce li-s'a creat Românilor în vieța comună a patriei lor, și că numai câțiva Români ambițioși și nemulțumiți cu situațiunea lor personală își dau silința de a produce aparențele unei nemulțumiri generale.

Așa e informată curtea din Viena de către consilierii ungari ai împăratului Francisc I.; așa sânt informate cercurile politice din Europa apusea; așa li-se prezentă lucrurile chiar și Maghiarilor, care nu cunosc în destul partea despre Răsărit a patriei lor: susținătorii zeloși și mai hotărâți ai cauzei române sânt nise „agitatori“, care stau isolați.

Printru-că neadeverul se fie creșut, oamenii de stat ai Maghiarilor au căutat, și au și găsit chiar, printre Români oameni gata de a-i susține.

Sânt câțiva dintre membrii episcopatului român și unii dintre Români ce au făcut oare-care carieră sub actualul regim.

Aceștia, ca să se susțină în pozițiunile lor, se prezentă pe sine drept oameni cu mare trecere la Români, denunță pe susținătorii cauzei române drept nise agenți străini care li agitează pe Români contra Maghiarilor, și profită de înfrurirea lor, ca să înăbușească mișcarea națională română prin persecutarea celor-ce o întreprin.

Minați apoi de instinctul de conservare individuală și mai departe, ei au profitat de legăturile, pe care le au cu Ardeleni emigrați în România, dintre care mulți le sânt rude apropiate, ca să producă aici aparențele unei mișcări irredentiste.

Ani și ani de zile deardindul biroul de presă din Budapesta și oamerii de stat ai Maghiarilor au profitat de asemenea manifestațiuni, ca să acrediteze minciuna, că mișcarea națională română de preste Carpați e întreținută din România și chiar din Rusia. Ba s'au găsit chiar și aici în România oameni, care au insinuat, că cutare ori cutare partid politic din România are „agenți“ în Ardeal. Și mult rău li-s'a făcut Românilor de preste Carpați prin asemenea insinuări.

În fața acestor insinuări, partidele din România, chiar din iubire frățască, trebuiau să-și impună cea mai deplină rezervă față cu conferența întrunită sânt acum vre-o două luni la Sibiu.

Reserva aceasta a fost luată de oficiușii din Budapesta drept o dovadă despre omnipotența maghiară.

„Cât pentru conferența dela Sibiu a Românilor“, — dăcău ei atunci în „Pester Lloyd“, — „era de prevăzută, că ea va avea oare-care ecou în Sudul Carpaților. Liniște însă, cu care — îndeobște — presa română a apreat cele petrecute la acea conferență, trebuie să fie recunoscută cu laudă. Față cu acest pas înainte spre bine nu poate să cumpănească nimic, că unii dintre studenții universitari s'au simțit îndemnați a face un protest pompos contra violenței Românilor din

Ungaria într'o adunare convocată anume spre acest scop, dar' altfel puțin cercetată“.

D-lor dela Budapesta își făceau, precum se vede, iluziunea, că Românii „din Sudul Carpaților“ nu mai cutează să-și manifesteze simpatiile față cu frații lor de preste Carpați.

Acum, după câteva săptămâni de zile, au putut să se încredințeze, că Românii tot mai cutează.

Acea mișcare pornită de „unii dintre studenți“ într'o adunare „puțin cercetată“ s'a propagat în cercuri din ții în ții mai largi fără-că să degereze, cum ar fi dorit cei-ce se susțin prin denunțarea Românilor.

Nicăiri în Europa nu e vre-o poporațiune tractată ca Românii din Ungaria. În Anglita, în Germania, în Turcia, în Rusia sânt poporațiuni, care se luptă ca să câștige drepturi, pe care nu le au: Românii din regatul ungar se luptă, mai presus de toate, pentru dreptate, pentru respectarea drepturilor, pe care le au, pentru libertatea de dezvoltare națională, pe care împăratul Francisc I. li-a acordat-o în anul 1860.

REVISTA POLITICĂ.

Sibiu, 24 Decembrie a. v.

Afaceri interne.

„Budapești Hirap“ e informat, că imediat după ferile Crăciunului se vor lua la desbatere în dieta din Budapesta proiectele de lege despre asilele de copii, despre răpausul de Dumineca și despre ajutorarea lucrătorilor holnavi dela industrii și fabrici. După aceste va urma proiectul de lege cu privire la aducerea trupelor erțogovinene-bosniece pe teritoriul țerilor unguresci. Într'aceste ministerul de justiție va presenta modificările privitoare la jurisdicțiunea consulară și la organizarea judecătorilor. Numai după aceste va veni rindul la proiectele despre reformarea administrațiunii, care deabia se vor pute presenta pe la mijlocul lui Februarie. Toate aceste proiecte vor provoca discuțiuni mai lungi, așa că proiectele de reformă nici nu se vor pute pune la ordinea zilei înainte de Aprilie.

Timpul pentru convocarea delegațiunilor din estan încă nu e hotărât. În cercurile competente se crede, că va fi preste pătânță, de a se convoca delegațiunile înainte de ferile de vară. Mandatul consiliului imperial austriac expiră adevădă deja în Iunie și numai dacă dieta ungurescă și dieta imperială austriacă 'și-ar termina lucrările atât de vreme, ca delegațiunile să-și poată ține ședințele deja în Maiu, s'ar pute împedeca, ca desbaterile din ambele parlamente maghiare să nu fie la toamnă întrerupte prin delegațiuni pe un timp mai îndelungat. Dacă însă sesiunea dietei sau a consiliului imperial nu se vor pute închide pe la începutul lui Maiu, sau dacă guvernul austriac nu va avé intenția de a disolva consiliul imperial înainte de ex-

pirarea mandatului austriac, pentru-ca alegerile să poată urma mai curând, delegațiunile, care de astădată se vor întruni la Viena, — după-cum împărțesece „Bud. Corr.“, — numai la toamnă vor pute fi convocate.

Deputatul dietal Irányi publică în calitate de președinte al partidului independenței un apel pentru organizarea rezistenței în contra reformei administrative plănuite de guvern. Irányi recomandă soților sei de partid din provincie ținerea de meetinguri, în care să protesteze în contra reformei, și acolo unde ținerea de meetinguri nu va fi cu putință, trimiteria de petițiuni în massă către dietă, pentru care partidul independenței va trimite formulare gata. În apel se dăce, că e de datorința tuturor, care sânt adversarii prefacerii administrațiunii în administrație de stat, de a lua o poziție hotărâtă în contra intenționatei confiscări a unor drepturi atât de însemnate ale poporului.

Despre actualul stadiu al afacerii matriculelor botezaților din căsătorii mestecate unei foi vieneze 'i-se scriu din Budapesta următoarele: În afacerea matriculelor se aud de vre-o câteva zile încoace din nou cele mai contradicțoare versiuni, dintre care numai una corăspunde adevărului, și anume, că guvernul nu voese a se abate dela punctul seu de vedere principial, că el dimpotrivă se ține strins de acele declarațiuni, pe care le-au fost făcut în casa deputaților ministrii Szapáry, Csáky și Szilágyi. Guvernul persistă prelungă îndatorirea de însinuare din cas în cas și nu are de gând, de a admite însinuarea în intervale anumite. Ce e drept, guvernul se află în pertractări cu Roma, dar' aceste pertractări nu privesc vre-o concesiune meritorică, ci au menițiunea, de a informa Curia despre adevărată stare a lucrurilor. Într'alte guvernul a pregătit deja în faptă un proiect de lege, care stabilește prefacerea matriculelor în matricule ale statului în ce privesc căsătoriile mestecate și pe copiii ce se nasc din aceste căsătorii.

Deputațiunea regnicolară ungară în afacerea desărcinării croate 'și-a ținut alaltăieri la 12 oare ședința sa de constituire, în care Coloman Széll a fost ales de președinte și Max Falk de referent. Guvernul a presentat un proiect cu privire la modificarea §-lui 21 al art. de lege XXX: 1868. Acest proiect se va lua la desbatere în 17 Ianuarie la 4 oare d. a. Din partea guvernului au asistat la ședință ministrul-președinte contele Szapáry și ministrul de finance Weckerle.

„Irredentism“ în Tirolul-italian.

„Militärzeitung“ împărțesece, că în vederea uneltrilor „irredentistilor“ din Tirolul-italian, în cercurile normative se va ventila între-

barea, dacă nu ar fi recomandabil, ca în fruntea administrației din Trient să se pună un militar mai înalt, care ar avé, ce e drept, să fie supus locești-torului din Tirol, dar' ar fi să prim-mească în privința politică un cerc de activitate mai largit. În această direcțiune s'au și făcut deja toate pregătirile.

Negocierile comerciale dintre Austro-Ungaria și Germania.

În oficiosa „Leipziger Zeitung“ se expune din parte pretinsă bine informată, că prospectele negocierilor convenționale dintre Germania și Austro-Ungaria sânt ca și până acum încă favorabile. În Berlin există impresia, că mișcarea vămii de sentire în politica tarifală a ajuns pretutindenea la culme. Înțelegerea ce e a se efectui între Germania și Austro-Ungaria va fi, precum se prevede, de o importanță tipică.

„Sântem și trebuie să fim frați“.

Dl Nicolau Bartha publică în țiarul seu „Ellenzék“ un ciclu de doi articoli sub titlul: „Frații noștri români“.

Să vedem ce dăce și acest fruntaș al partidului independenței din Ardeal cu privire la cestiunea Românilor unguresci.

Acest titlu nu l'am scris din ironie și nu din ipocrisie. Prin acest titlu eu nu am exprimat altoeva, decât o stare de lucruri factică și istorică. Căci ori ne iubim, ori nu ne iubim unii pe alții, e un fapt internațional și de drept public incontestabil, că împreună trebuie să trăim, împreună să suferim, împreună să ne bucurăm și împreună să murim. Patria ni-e comună, comune ne sânt instituțiunile, comun ni e trecutul și comun ni-e viitorul. Sântem avisați, ca să ne înțelegem, ear' nu ca să ne urim unii pe alții. Prin urmare, în virtutea situației, a poziției și a sortii noastre sântem frați. Numai în sentimente și aspirațiuni nu sântem frați.

Fiecare stat are trebuință de cetățeni multumți... Estă un mare interes, care e comun și reciproc. Ar face bine atât presa maghiară, cât și cea română, dacă mai nainte ar pune interesele comune și reciproce drept basă a discuțiunii și numai după aceea să treacă la examinarea amănunțită a naturii lucrurilor ce ne despart. Mai corect ar lucra, dacă nu s'ar folosi de limbajul urei, al disprețului, și al întortocării ci căntând totdeauna punctele de întâlnire, s'ar înarma cu argumentele luminării, ale convergerii și ale condițiunilor de vețuire împreună. În această privință sântem și noi de vină, dar' pe spatele presei române se descarcă un lung șir de pași greșiți și de păcate comise.

Mai bine dacă rămânem pe acel teren, pe care ne aflăm actualmente: pe terenul egalei îndreptățiri cetățenesci...

... Egalitate în sarcini, egalitate în drepturi. Statul se nu facă deosebire între cetățenii sei; să folosească una și aceeași ma-

Deodată se auzi o bătaie șgomotoasă în ușe, copii se uitau tremurători și roșind unul la altul, credând că de bună-seamă e ângerul; dar' nu era cel așteptat, ci spre marea lor surprindere păși în odaie un aprod dela curte îmbrăcat în uniformă și privi în giurul seu destul de trufaș.

Pânzarul se sculă repede dela răsboiu și se plecă cu mare respect înaintea apro-dului.

„D-ta ești Langenbach, țesătorul?“ întrebă străinul cu voce sigură.

„Eu!“ răspuse întrebatul cu frică, „cu ce Vă pot servi?“

„Să te prezentezi încă ați după ameați, anume punct la 5 oare, la castel, unde apoi vei afla cele ulterioare“ — continuă apro-dul cu importanță și cu ton oficios, „dar' punctual, red că ai înțeles!“

„Eu în castel?“ răspuse earăși pânzarul, tradând cea mai mare mirare.

„Dacă ești d-ta Langenbach, negreșit, așa trebuie să se întâmple, Maiestății Sale trebuie să te supui“, relău apro-dul.

„Dar' ce s'a întâmplat pentru D-țeu, Andreiu?“ întrebă pânzarul îngrijit, precând copiii se trăgeau tot mai afund în unghiețe.

„Eu nu pot sci“, răspuse bărbatul foarte liniștit, „ori-și-cât îmi bat capul. Aici trebuie de bună-seamă să fie vre-o greșeală, vre-o rătăcire, care îndată se va lumina.“

„Vom vedé acuși!“ replică apro-dul, care se silia să arete, că scie foarte bine despre ce e vorba, scie totul, dar' nu se demite cu el la povestii. „Așadară încă odată pu întârziă, Maiestatea Sa nu scie de glumă.“

Își luă rămas bun, plecă puțin capul și se duse. Langenbach se răsima de lavița de lângă cuptor încrucicându-și mâinile.

„Așadar“ toate s'au jurat împotriva noastră?“ suspină el adânc. „Crăciunul acesta ne aduce numai amărăciune și griji și nici o bucurie? Cine scie ce greșeală neterioară e aici; ori poate să fi ajuns în urechile principelui vre-o defaimă despre mine! El e bun și drept, dar' neînduplecat și strict, — și dacă în astă seară nu mă voi întoarce...“

Nu sfinși, dar' femeia scia cum trebuie să sune sfârșitul: mă vor arunca în prisoare!

În timpul acesta principele avea putere nefermuită asupra supușile sei, el dădea ordine după plac. Bietului țesător îi veni în minte, că poate creditorul seu l'a denunțat principelui, ca astfel cu atât mai ușor să-și poată lua casa, care prețuia cu mult mai mult decât împrumutul luat. Cu inima îngreunată percurse drumul până la castel. S'a fost îmbrăcat cu rocul de sərbătoare, venit întunecat, s'a spălat și pieptenat cu multă îngrijire.

Soldatul ce sta sentinelă la poartă îl măsură din cap până în tălpi când își luă înaintea lui pălăria cu respect adânc și intră în curte. Un servitor stătea la scări, părea că îl așteaptă chiar pe el; spunându-și țesătorul numele, acesta îi făcu semn să-și urmeze, suind el înainte scările intrară apoi în o sală mică de așteptare. Aici apro-dul îi dăse să aștepte, ear' el dispără prin o ușe laterală.

Langenbach rămase stând la ușa prin care intră, aici totul era așa de minunat, încât abia cuteza să răsuflă. Pentru toată lumea nu ar fi ședut pe scaunele cele scumpe, temându-se ca nu cumva să le strice. După o scurtă așteptare apro-dul reințoarce și făcu semn pânzarului să intre; acesta se apropiă cu

frică și în virful degetelor. Întrară acum în o sală, care era cu mult mai minunată ca cea dintâi. Tapetele aici erau cu mult mai scumpe și mai bogate, plafonul era colorat foarte măiestrit, scaunele erau aurite. Pe Langenbach îl cuprinsese mare șfeală.

În urmă apro-dul deschise o ușe, prin care îl îndreptă în lăuntru, ear' el se retrase închidând ușa. Era o chilie nu mare, dar' înaltă, ear' fumul se urca în sus. Era cu mult mai simplu arangiată, dar' cu atât mai comodă. În un șet mare ședea un bărbat, din al cărui ciubuc lung șiaa fumul, înaintea lui era o masă încărcată de scrisori, pe care el le răsfoia. Țesătorul recunoscu în el pe principele, pe care adese-ori îl veduse pe stradă cu ocaziunea festivităților.

Langenbach se plecă înaintea lui până la pământ și când se ridică ear' în sus mai zări o persoană, pe care până acum nu o observase. Era o femeie în vestiminte de casă simple, ca și o cetățeană în stare ceva mai bună. Femeia era lângă roata de tors și o învintia repede, spre-când cu degetele răsucia cu multă istețime firul.

Ca-și-când ar fi vedut ceva supranatural, așa se miră Langenbach de femeia aceasta, surprinderea îi era mare.

„Jupâneasă Werner, d-ta aici?“ strigă în sfârșit, uitând locul și împregiurările, în care se afla.

„Da, așa e; măiestre, d-ta nu ai greșit, sânt eu și, precum veți, mă port să-ți gat fuiorul“ dăse femeia cu un suris viclean.

Țesătorului părea că-și steles ochii, nu scia dacă e aievea ceea-ce vede sau numai un vis. — Cum a putut ajunge femeia asta în castel și mai ales în apropierea principelui și sta fără nici o teamă, fără leac de șfeală.

„D-tale toate aceste 'ți-se vor păré nise misterii, dar' îndată se vor deslega“, începă principele. „Îți voi spune îndată cum stă tot lucrul.“

„Femeia aceasta e nevasta mea, principesa Maria Sofia, căreia îi place a umbla necunoscută prin popor, căci numai așa putem sci, că unde strînge păpușul pe supușii mei. Astfel a intrat și la d-voastră și cu torsul v'a făcut mai multe cercetări, în chipul acesta m'a înscuițat despre mai multe și eu m'am și grăbit a examina totul.“

Principele după cuvintele de mai sus scormoni de câteva-ori în pipă, precând Langenbach simția mare dorință să se arunce la picioarele presupusei japăneze Werner. — A primit o lungă cuptor pe lavița în odaia lui urită, de bună-seamă acum va fi pedepsit pentru purtarea lui.

„După-cum am auzit ești dator percep-torului o sumă, pentru care te-a amenințat cu licițiția, dacă cumva nu-ți vei plăti regulat cametele. Am auzit și din alte părți pari asupra lui pentru purtarea cea păcătoasă și despre inima lui de peatră, dar' l'am do-gesit după merit. D-ta acum nu mai datorezi nimic și nu mai ai nimic cu el, aici e cuitanță despre aceasta, pune-o bine. S'a bucurat, că de astădată l'am iertat cu atâta, dar' la cea mai mică necuviință iute îl arunc în prisoare.“

Cuitanța suna, că percepătorul Coloman recunoscu primirea sumei datorite de țesătorul Langenbach. Pânzarul luă repede scrisoarea și citi cuprinsul ei. Hărtia tremura în mână și când zări subscrierea percepătorului, care așa de bine îi era cunoscută, toată îndoala 'i-se împrăscia.

„Pe neguțătorul, care 'ți-a detras așa de nerușinat din plata destul de mică

l'am mastrat fără cruțare, — continuă princi-pele, și dacă această necuviință o va mai repeți, va trebui să plătească înțecit prețul cuvenit. Voiu grijii e bine.“

„Și acum ne vom despărți și noi cu câteva cuvinte, măiestre Langenbach“, — luă cuvântul princeasa și desfăcu un dulap, din care scoase un teier, pe care era o bucată mare de pâne neagră acoperită la început cu o servietă. — „Veți aceasta e pânea, care ai dat-o s'ermanei japăneze Werner, când a fost ultima-oară la d-voastră. Bunătatea inimii voastre m'a pătruns adânc, în odaia voastră era cea mai mare lipsă și cea mai amară să-răcie, în cutia căpțușită cu tinichia, care vă formează casa, au mai rămas numai câțiva fileri și totuși ați împărțit cu mine și ultima bucată de pâne, credând că eu sânt mai să-racă și decât voi, uite aici își înapoiez darul, și încă ceva pe deasupra.“

Țesătorul luă tare confus pânea, dar' dedesupt strălucia o grămadă de taleri noi. Langenbach cădă în genunchi, — ochii 'i-se umplură de lacrimi. Să vorbească nu era în stare. „Scoală-te sus, măiestre“, dăse serios princeasa. — „Pe bănișorii aceștia îți arangiază prăvălia și de aici înainte cele de lipsă la curtea mea se vor cumpăra tot dela d-ta. Rămăi tot brav și onest și îți voi aduce și alți cumpărători și apoi de aici înainte nu vei mai suferi. Acum iute te grăbesce acasă, de bună-seamă te vor aștepta.“

Pânzarul se pomoni earăși pe stradă. Nu scia dacă a mulțumit părechii domnitoare și lătu-și-a rămas bun dela ea sau nu. Grăbia cu pași repezi cătră casă să împăr-tăsească norocul neașteptat și năcăjitei sale femei.

În aceste s'a fost întunecat de tot. În mai multe case luminile pomilor de Crăciun

sură față cu cetățenii de limba română și față cu cetățenii de limba maghiară.

Dacă în această privință are cineva vre-un gravamen îndreptățit, să vorbească și de sigur va fi ascultat. Dacă autoritatea nu l-ar asculta, îl va asculta presa dreaptă și adevărată opinie publică a națiunii maghiare.

Perdut-a cineva vre-un proces din cauză că vorbește românește? Perdut-a cineva libertatea din singura cauză, că e Român? Fost-a cineva încautat ca meseriaș, ca agricultor, ca avocat, ca funcționar — numai fiindcă e Român?

După-ce condamnă presa periodică română pentru ura cu care vorbește această presă a negat nu odată, că de o sută de ori, că Românii nu au aspirațiuni daco-romanești, dl Bartha se întreabă: atunci de ce nutrește atâta ură și ce țintă urmărește prin o asemenea procedere?

Dl Bartha își termină apoi ciclul de articole în următorul mod:

Românii înșiși știe, că ei nu vor să aspireze la dărăburirea statului. Atunci să se lase de limbajul urei și în locul acestuia să-și dea silința, de a căuta condițiunile unei rămăneri și veșturi împreună.

Noi Maghiarii cu una cu două nu vom pute fi pustiiți de pe fața pământului. Românii deasemenea nu. Ori vrem ori nu vrem, noi trebuie să trăim împreună și spriginindu-ne reciproc.

Și pentru o veșturi împreună e de lipsă pacea. Așa nu e bine. Pentru-că toată lumea judecă din presa lor sentimentele, patriotismul, alipirea către instituțiuni ale Românilor și prin urmare și încrederea politică în ei. Acum presa română se plânge adese-ori, că funcțiile publice sunt închise dinaintea Românilor. Eu nu o cred.

Casuri concrete în această privință nu cunoșc. Dar' dacă e așa: astăzi acest lucru e și motivat. Pentru-că guvernul cunoaște aspirațiunile și sentimentele inteligenței române pe calea presei citite și susținute de ea și ar fi o nebunie dela un stat, dacă ar înzestra cu puterea sa pe oamenii politicești nebuziți. Eu cred, că pentru Români există o multime de interese, care așteaptă să fie mulțumite. Dar' eu știu și aceea, că interesul, pe care îl are inamicul și nu prietenul bizuit, — acela nici-odată nu e un interes îndreptățit.

Terminez acolo, de unde am început. E o necesitate socială și de stat, ca să ne înțelegem împreună. Această stare ar fi bună și pentru Maghiari, dar' și mai folositoare pentru Români.

Merită să ne gândim asupra lucrului. Atâta domnul Bartha. Noi nu putem decât să constatăm cu regret, că domnul Nicolau Bartha e pătruns de aceleași vederi, pe care le profesează și guvernul și presa, și întreaga societate maghiară cu privire la Români. Pusă pe terenul, pe care o pune domnul Bartha, înțelegerea dorită și de noi ca și de dl Bartha cu anevoie se va pute realiza.

ardeau deja. Sărmanul măiestru ar fi voit să-și liniștească puternicile salturi de bucurie, acum putea lua și el un pom de Crăciun și luminări să facă pruncilor o mare bucurie de Crăciun. Fugia, nu mergea, să poată duce cât mai curând întristatei sale femei vestea îmbucurătoare.

Deschise cu iuteală ușa, dar' se retrase repede inspăimântat. Lumini strălucitoare îl loviră puternic în ochi și săltări de bucurie ascuțite îi umplură auzul. — Poate a greșit, aceasta nu putea fi locuința lui! Copiii însă grăbiră spre el. Un pom de Crăciun foarte pompos era așezat pe masă, o multime de daruri, jucării scumpe și doi colaci mari albi ca zăpada îl împodobiau. De bucurie nu se puteau înțelege, toți vorbeau deodată. Puțin după-ce a părăsit locuința apărură doi aproși domnoși, care despatchetară lucrurile și aprinse pomul. Jupâneasa Werner le trimite! — au șis, apoi ear' au dispărut. Pânzărița nu credea alta, fără că asta trebuie să fie o minune cerească, precum nici nu s'a înșelat; că acea femeie săracă nu era cu stare să le trimită astfel de daruri, era clar în mîntea ei. Și când îi povestă și bărbatul norocul seu, bucuria nu mai avea margini, o seară de Crăciun mai veselă de bună-seamă nu a avut nimenea.

Darul prinsosei îi aduse fericirea pânzării, curtea și toți cei de frunte țirguiau dela el; din modesta stradă laterală în curând își deschise o prăvălie mare și frumoasă în piață. Firma fundatorilor rămase la copiii lor, dela acestia eară la copiii lor, așa că deveni una dintre cele mai vestite și mai stimat.

Trad. de Elena Santion.

CRONICĂ.

Din cauza sfîntelor sîrbători ale Crăciunului numărul proximal „Tribunei“ va apăre numai Joi seara.

Dela Curte. Maiestatea Sa a plecat la 2 Ianuarie d. a. cu tren de Curte separat la vîntoarele dela Radmer în Sîria, de unde se va reîntoarce ași la Viena. Maiestatea Sa e însoțit de marele-duce de Toscana, de Leopold, prințul de Bavaria și de Archiducele Francisc Salvator.

Sciri militare. Sublocotenentul în rezervă Traian Moșoiu a fost transferat dela regim. de infanterie nr. 2 la reg. nr. 85. Mai departe au fost trecuți în rezerva armatei de honveți: sublocotenentii: Teodor Popovici dela reg. nr. 63, Sabin Popovici Barcianu dela reg. nr. 31, George Popp dela reg. de inf. nr. 51, Nestor Vararean dela reg. de infanterie nr. 63, Ioan Gedeon dela reg. de inf. nr. 64, Ioan Șandor dela reg. de husari nr. 2, apoi capelanii militari cl. II. Antoniu Lucaciu și Ioan Popa.

Președintele supremei curți de contabilitate, dl Coloman Gajzágó, după-cum află „Budapester Tagblatt“, va trece cât mai în grabă în pensie și în locul lui va veni dl Nicolau Fejér, actual secretar de stat în ministerul de agricultură. După o altă scire, succesorul seu va fi dl Bela Lukács, secretar de stat în ministerul de comerț. Se știe, că contele Szapáry ar fi pentru domnul Fejér.

Cornul plugarilor români din Curticea invită la concertul împreunat cu dans ce-l va arangia în „favorul fondului seu“ la 26 Decembrie 1890 (7 Ianuarie 1891) în „sala ospătării mari“ din Curticea. Comitetul arangiator. Inceputul la 7 oare seara. Prețul de intrare 50 cr. de persoană. Sub pauză se vor executa jocurile naționale: „Bătută“, „Călușerul“ și „Hora“. Suprasolvirile marinimose se vor cuita cu multumită pe calea publicității. Programul: 1. „Cuvînt de deschidere“, rostit de pâr. Teodor Pinteru. 2. „Motto“ exec. de cor, vocal sub cond. plugarului Iosif Mihu, ca dirigent. 3. „Sergentul“, poezie de V. Alexandri, declamată de coristul Alexa Bulboacă. 4. „Din seștoare“, de I. Vidu, exec. de cor. 5. „Despre muzică“, disert. comp. și pred. de Ioan Caba. 6. „Flora lui Petac“, poezie de I. Grozescu, decl. de coristul Dănila Vărășand. 7. „Sunt soldat“ de Dima, exec. de cor. 8. „Plângerea eroului bătrân“, poezie de Iosif Vulcan, decl. de coristul George Marian. 9. „Doină“ de I. Vidu, exec. de cor. 10. „Mova lui Burcel“, poezie de V. Alexandri, decl. de coristul Ioan Julean. 12. „Marșul român“ de I. Vidu, exec. de cor. 13. „Cuvînt de închidere“ rostit de pâr. Gregoriu Mladin.

Teatru. Alaltăseară s'a jucat în teatrul de aici opereta comică „Der Viceadmiral“ în beneficiul imbolnăviturii cântăreț Francisc Stieff. Piesa s'a reprezentat corect atât în ce privește jocul, cât și cântarea corului și a singuraticilor, dar' a lipsit preste tot aceea dispoziție bună și vivacitate, pe care le reclamă operele lui Zell și Genee și mai ales dragălașa muzică a lui Millöcker. Dl Pohl (Punto, un matros) și-a dat toată silința, de a interpreta precăt se poate de fidel rolul ce l'a avut. Dl Pohl nu are numai o voce curată și destul de voluminoasă, dar' are și talent de actor. Foarte bine au jucat doamna Austerlitz (Joanna Candida), precum și damele Clementina Rafael (Serafine), Fani Dworak (Sygbelline), Minna Lanz (Gilda) și domni T. Männel (Don Mirabolante), Koswitz (viceadmiralul), Bernhard Seeling și Svoboda. Teatrul a fost foarte bine cerocetat.

Aseară s'a reprezentat pentru a treia și ultima-ora înaintea unei case pline opereta „Der Feldprediger“, în care dnii Männel și Koswitz au avut roluri admirabile și au fost des aplaudați și chemați pe scenă.

SERVICIUL TELEGRAFIC al „TRIBUNEI“.

Budapesta, 5 Ianuarie n. Ieri, când o multime de oameni treceau Dunărea între Pesta și Buda, s'a rupt ghiata. 18 persoane au fost scoase din Dunăre; până acum încă nu s'a constatat nici un caz de moarte, dar' există temerea, că se vor fi înecat vre-o câțiva.

Ostrau, 5 Ianuarie n. Până acum au fost scoși din vîrtegiu 57 morți.

Hamburg, 5 Ianuarie n. Cu privilegiul exploziunii de dinamită au fost ucise 9 persoane.

Belgrad, 5 Ianuarie n. Repășirea ministrului de interne Gjaja trece de sigură.

Paris, 5 Ianuarie n. Cu privilegiul alegerilor înoite pentru senat au fost aleși 81 senatori, dintre care 75 republicani și 6 conservatori. Republicanii au câștigat 10 locuri.

Londra, 5 Ianuarie n. Viceregele Irlandei a trimis diarelor o scrisoare, cerînd ajutor pentru locuitorii lipsiți, precum și victualii și îmbrăcăminte pentru copii.

Atena, 5 Ianuarie n. La imormentarea lui Schliemann, care s'a făcut cu pompă solemnă, au participat și regele și principele moștenitor.

Bibliografie.

A apărut: „Seștoarea“. — Idilă în versuri, de George Neculiță. Iași tipografia Petru G. Popovici.

„Revista Nouă“. Apare odată pe lună în București. Stab. grafic I. V. Socec. Director B. P. Hașdeu. Anul III. Nr. 8 dela 15 Noembrie v. Sumar: G. I. Ionescu-Gion: Doctorul Constantin Caracași (biografie). — Artur Stavri: Călina (poezie). — N. Iorga: Perikles (poezie). — I. Bianu: Stefan-Vodă Racoviță. — A. Petruț: Condiția Brăncovească. — T. D. Speranță: Ralița. — St. Basarabeanu: Sentinela (schiță). — Ilustrațiuni: Local mamei de Rosenthal. — Goethe și Friederica de Kaulbach. — În bibliotecă, de Kiesel.

„Familia“. Apare în fiecare Duminică în Oradea-mare. Proprietar, redactor și editor Iosif Vulcan. Anul XXVI. Nr. 51 dela 13 Decembrie (4 Ianuarie n.). Cuprinsul: Simeon Manguina. — Alexandri la Mircesci, comedie într'un act și fa versuri de V. A. Urechia (urmare). — Cugetări, de Cornelia Emilian. — Sonet, de Ioan Bocanici. — Carol VII. la marii sei supuși, dramă în 5 acte de Alex. Dumas. Trad. de N. A. Bogdan (urmare). — Doine și chiuituri din Bănat, adunate de Valeriu Magdu. — Salon: Sîrbare Samuil Vulcan în Beiuș, de Ciorogariu. — Turnul Eiffel din ghiată (ilustrațiune). — Bonboane. — Literatură și arte. — Teatru și muzică. — Biserici și școli. — Ce e nou. — Oglinda lumii. — Logogrif. — Invitare la abonament. — Posta redacțiunii. — Călin-darul săptămîinii.

„Procul Român“. Diar bisericesc, școlastic și literar. Apare în Gherla. Impr. Aurora p. A. Todoran. Proprietar, redactor și editor Andreiu Todoran. An. XVI. Nr. 12. pe Decembrie. Cuprinsul: Caracterul și meritele metropoliților români uniți începînd dela sfta unire, de Dr. Al. Grama (continuare). — Prescrieile tipicului în unele sîrbători ale bis. or. de Dr. Felician Bran (fine). — Predica la sîrbătoreea Născerii Domnului Nostru I. Christos, de Adalbert Pituc. — Despre judecata mai de pe urmă. — Înaintea iconei vergurei Maria, poezie de Adalbert Pituc. — Varietăți. — Încîntare.)

LOTERIE.

Tragerea din 3 Ianuarie st. n. Viena: 25 59 76 19 87 Timișoara: 61 22 59 16 30

Călin-darul zilei

25 Decembrie 1890 (4 Ianuarie 1891). Iulian: Născerea lui Is. Crist. Gregorian: Epifania. Soarele: răsare 7.49, apune 4.15

Buletin meteorologic.

Table with 5 columns: Observații, Diferența din preajmă, Temperatura după Celsius, Maximul și minimul de temperatură, Direcția vîntului. Date for 25.12.90.

Din țeară 3 Ianuarie n. 7 care dimineața

Table with 5 columns: Stațiunile, Presiun. atmosf. în mm., Temperatura în Celsius, Vîntul direcția și tăria. Data for 3.1.91.

Sosiți în Sibiu.

La 5 Ianuarie n. Hotel „Neurher“. Wolf, profesor din Cohalm. I. Ferdinand, inspector montan din Băița. Capesiu din Cineu-mare. Colonelul conte Fálffy din Sămbăta. Dr. Filip din Abrud. Seeman din Budapesta. D-na Novac din Brezoi.

Hotel „Moltzer“. Contele Bernard, Körner, căpitan de cavalerie din Mediaș. Elena Gyárfás din Cluj. L. Szilágyi din Heviz.

Teatru orașenesc în Sibiu.

Marți 6 Ianuarie 1891: Abonament VII. Reprezentația 2. „Drei Paar Schuhe“. Tabloul din viață cu cântec în 3 secțiuni și un preludiu de Oarol Gürlitz, prelucrat pentru scenele austriace de Alois Berla. — Muzică de Millöcker.

Economic.

Regularca valutei. O telegramă originală a lui „Pesti Hirlap“ anunță din Viena cu data de 3 Ianuarie n.: Ministrul de finance austriac, Dunajevski, a continuat zilele aceste pertractările cu bancherul Bleichröder despre regularca valutei. Bleichröder a declarat, că e foarte cu greu a procurabanii de lipsă, pentru-că toate piețele de bani din străinătate le dominează ministrul de finance rutesc.

Ștarea băncii austro-ungare la 3 Ianuarie n. a fost următoarea: Bancnote în circulațiune 445,934.000 fl. (+ 17,356.000 fl.), tesaurul de metal 244,490.000 fl. (- 82.000 fl.), portofelul 166,619.000 fl. (+ 9,210.000 fl.) lombardul 41,398.000 fl. (+ 7,608.000 fl.), rezerva de bancnote liberă de contribuție 7,520.000 fl. (- 17,124.000 fl.).

Sortiri. La 2 Ianuarie n. au avut loc următoarele trageri și anume:

Tragerea losurilor de credit austriace, la care câștigătorul principal de 150.000 fl. l'a nimerit seria 168 nr. 100. Mai departe câștigă 30.000 fl. s. 2761 nr. 97; 15.000 s. 626 nr. 80; câte 5000 fl. s. 154 nr. 10 și s. 168 nr. 48; câte 2000 fl. s. 3242 nr. 69 și s. 3623 nr. 42; câte 1500 fl. s. 168 nr. 66 și s. 199 nr. 43; câte 1000 fl. s. 154 nr. 56, s. 168 nr. 95, s. 650 nr. 98 și s. 659 nr. 50; câte 400 fl. s. 168 nr. 10 50 58 și 88, s. 199 nr. 17 și 60, s. 435 nr. 21 și 93, s. 626 nr. 78 89 și 93, s. 659 nr. 9 31 44 52 67 și 71, s. 883 nr. 80 și 100, s. 1049 8 49 și 61, s. 1110 nr. 60, s. 1559 nr. 13, s. 2009 nr. 92, s. 2348 nr. 42, s. 2439 nr. 67 și 94, s. 2761 nr. 73, s. 2775 nr. 9 30 și 39, s. 3242 nr. 1 91 și 94, s. 3623 nr. 1. Afară de aceste s'au mai tras seriile: 199 435 650 659 883 1049 1110 1559 2009 2348 2377 2439 2775 3242 3623. Toți numerii (1851) cuprinși în cele 19 serii ce nu sînt aici indicați câștigă cel mai puțin câte 200 fl.

Tragerea losurilor „Cruciroși“ austriace, la care câștigătorul principal de 50.000 fl. l'a nimerit s. 1010 nr. 27, al doilea cu 1000 fl. s. 79 nr. 16; mai departe câștigă câte 500 s. 5319 nr. 34, s. 6520 nr. 48, s. 7639 nr. 47 și s. 8016 nr. 26; câte 100 fl. s. 540 nr. 36, s. 3050 nr. 45, s. 3483 nr. 12, s. 6937 nr. 30, s. 7483 nr. 21, s. 8902 nr. 14, s. 9237 nr. 23, s. 10149 nr. 33, s. 11010 nr. 28 și s. 11818 nr. 12; câte 50. fl. s. 4112 nr. 14, s. 4188 nr. 12, s. 5805 nr. 28, s. 7591 nr. 1, s. 9345 nr. 30, s. 11348 nr. 43 și s. 11997 nr. 15. În tragerea de amortisare s'au sortit următoarele șeci serii: 109 130 2017 2437 4860 8537 9812 9903 10681 și 10765, care cuprind numerii 1 până la 50 și se răscompără cu câte 12 fl. fiecare.

Prețul mărfurilor.

Plața din Brașov, 3 Ian. Grâu frumos hect. fl. 6.20, de mijloc 5.70, mai slab 5.10, grâu mestecat fl. 4.—, seacă frumosă fl. 4.10, de mijloc 3.80, mai slab —, orz frumos fl. 3.80, de mijloc 3.60, ovăs frumos fl. 2.80, de mijloc 2.20, cucuruz fl. 3.80, mălaiul fl. 3.70, mazerea fl. 5.60, linte. 6.50, fasolea fl. 4.60, sîmîntă de in fl. 10.—, sîm. de cânepă fl. 6.60, cartofi fl. 1.—, carnea de vită p. chilo 44 cr., carnea de porc 44 cr., carnea de berbec 28 cr.

Pața din Făgăraș, 26 Decembrie. Grâu frumos hectolitru fl. 5.— până fl. 6.—, grâu mestecat fl. 4.50 până fl. 4.80, seacă fl. 3.60, până fl. 3.80, cucuruz fl. 3.— până fl. 3.60, ovășul fl. 2.30 până fl. 2.80 sîmîntă de cânepă fl. 5.— până fl. 6.—, sîmîntă de in fl. 8.—, până fl. 9.—, fasolea fl. 4.50 până fl. 5.—, mazerea fl. 6.— până fl. 7.—, linte. fl. 8.— până fl. 9.—, crumpenele fl. 1.—, până fl. 1.80 mălaiul fl. 8.— până fl. 9.—, sîm brut 100 chile fl. 22.— până fl. 23.—, lumini turnate de sîm — 40 cr. până fl. —; unsoreea de porc 66 până 66, slămina 56—60, cânepa fl. 28.— până 35.—, un chilo carne de porc 40 cr., carne de vită 30—34, carne de vițel 30—32 cr., carne de berbec 22 cr., ouă 5 cu 10 cr.,

Tirgul de rîmători în Steinbruch. În 3 Ian. n. s'au notat: ungurești bătrîni grei 42— cr. până 42 1/2 cr., ungurești grei tineri — cr. până 48— cr., de mijloc 4 1/2 cr. până 44— cr., ușori 44— cr. până 44 1/2 cr., marfă țerănească grea — cr. până — cr., de mijloc 42 1/2 cr. până 48— cr., ușoară 41 1/2 cr. până 42 1/2 cr., românești, de Bakony, grei — cr. până — cr., transito grei, — cr. până — cr., transito de mijloc — cr. până — cr., transito ușori — cr. până — cr., transito sîrbesci grei 42— cr. până 42 1/2 cr., transito de mijloc 41 1/2 cr. până 42— cr., transito ușori 40 1/2 cr. până 41— cr., îngrășați cu ucruz — cr. până — cr., îngrășați cu ghindă — cr. până — cr. per — cumpăniți dela gară.

Bursa de mărfuri din Budapesta dela 3 Ian. 1891.

Table with multiple columns: Sîmînte, Grâu, Băncănește nou, Grâu dela Tisa nou, Grâu „Pesta“, Grâu de Alba-Rog, „Baeca nou, Grâu ung de Nord, Sîmînte, vechi ori noue, Sîcără, Orz, Ovăs, Cucuruz (porumb), Meiu, Hirică, Produsele diverse, Sem. de trif., Oleu de in, Oleu de rap., Uns. de porc, Slănină, Sîm, Prune, Liotar, Nucii, Gogoși, Miere, Ceară, Spirit, Drojdițe de spirit.

Cursul pieței din Sibiu.

Table with 2 columns: Hartie-monetă română, Lire turcești, Imperiali, Ruble rusești. Values in Cump. 8.95 vînd. 9.—, 10.25, 9.20, 1.28.

Bursa de Budapesta.

Table with 2 columns: Renta de aur ung. 6%, „hărtie“ 4%, 5%, Imprumutul căilor ferate ung., Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (1-a emisiune), Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune), Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (3-a emisiune), Bonuri rurale ung., Despăgubire pentru dijma ung. de vin, Obligățiunile desp. regalilor, Imprumut cu premiu ung., Losuri pentru regularca Tisei și Seghedin, Renta de hărtie austriacă, „argint austriacă“, „aur austriacă“, Losurile austr. din 1860, Acțiunile băncii austro-ungare, Scrieri fonciare ale institut. de cred. și economi.

Bursa de Viena.

Table with 2 columns: Renta de aur ung. 6%, „hărtie“ 4%, 5%, Imprumutul căilor ferate ung., Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (1-a emisiune), Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune), Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (3-a emisiune), Bonuri rurale ung., „cu cl. de sortare“, „băncănești-timicești“, „transilvane“, „croato-slavone“, Despăgubire pentru dijma ung. de vin, Imprumut cu premiu ung., Losuri pentru regularca Tisei și Seghedin, Renta de hărtie austriacă, „argint austriacă“, „aur austriacă“, Losuri austr. din 1860, Acțiunile băncii austro-ungare, Argintul, Galbeni împărătești, Napoleon-d'or, Mărci 100 imp. germane, Londra 10 Livres sterlingi.

Bursa de Bucuresti.

Table with 2 columns: 2 Ian. n. — 4 oare p. m., Renta rom. per 1875 5%, Renta română amort. 5%, Oblig. de stat. C. F. R. 6%, Renta rom. (Rur. conv.) 6%, Imprumutul municipal 5%, Scrieri func. rurale 7%, Scrieri func. rurale 5%, Idem urbane 7%, „cu cl. de sortare“, Banca Nat. (500 lei vîrs. într.), Soc. Dacia-Rom. (250 lei vîrs.), Soc. de Asig. Nat. (200 lei vîrs.), Soc. rom. de reasig., Soc. r. de con. (250 lei vîrs.), Oblig. Cassei Pensiuilor, Agio, Schimb, Londra 3 luni, Berlin 3 luni, Paris 3 luni, Viena, Agio.

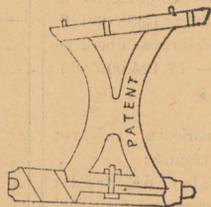
Pentru redacțiune responsabil: Andreiu B.

Nou plug schimbător patentat

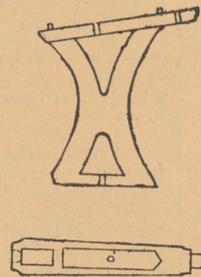
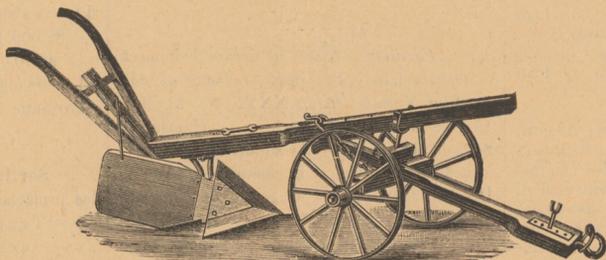
din fabrica de mașini agricole a lui

Andrieu Rieger în Sibiiu.

NOUI

Plas de plug complet.

Temelia și plasul plugului.

NOUI

Dela anul 1875 m'am nisuit neîncetat a oferî agriculturilor nostri indigeni prelîngă un preț convenabil o unealtă de câmp aptă pentru pămîntul, forța de tras și celelalte raporturi ale lor; ca fiu al unui plugar indigen cu posesiune de pămînt muntoasă, recunosci deja în juneta mea oportunitatea și necesitatea plugurilor schimbătoare indeosebi pentru patria noastră muntoasă și fâșiile de agri de multe-ori, durere, foarte înguste.

După cugetare și silință neîncetată 'mi-a succes înainte de asta cu zece ani a preda agriculturilor nostri primul plug schimbător bun de aplicat; dar' cu toate-că deja cu acesta au luerat cu mult mai bine și mai ușor ca cu plugurile lor de până aci, totuși nu eram în toate privințele mulțumit cu acest succes; considerînd în totdeauna cerințele și dorințele economilor practici, m'am nisuit în continuu într'acolo: ca prin întrebuintarea de material mai solid, dară mai puțin, se pot construi plugul tot așa de tare, dar' mai ușor și mai ieftin. În anul 1883, așadară deja după trei ani, am putut vinde plugul, care costase la început 14 fl., cu 9 fl. 50 cr., și în anii din urmă, prin aceea, că 'mi-am putut procura materialul cel mai bun din fabrici reale în cantități mari, prelîngă plățirea în bani gata și cu prețurile cele mai ieftine posibile, mai departe prin aceea, că în fabrica mea lucrători bine instruiți, cu cele mai noue mașini auxiliare, mai acomodate, și cu cele mai bune unelte pot presta lucru mai bun mai iute, mai ușor și mai ieftin ca mai nainte, și în fine prin aceea, că eu mă mulțumesc cu cel mai puțin câștig, — 'mi-a succes a pute vinde în timpul din urmă acest plug chiar cu 7 fl. pro garnitură.

Agricultorii au fost foarte îndestuliți prin aceasta; multe scrisori de recunoștință, care stau gata în comptoarul meu spre plăcută vedere, împregiurarea, că singur din fabrica mea s'a vîndut în timpul ogoritului din estan al 25.000-lea din aceste pluguri, cele mai multe în patria noastră mai restrînsă, după aceea însă și în România, Bulgaria, Austria-de-sus, Ungaria-de-sus și Steiermark au tras, corect, ușor și frumos multe brazde spre îndestulirea proprietarilor lor și buna prosperare a plantelor de cultură sîmîntate pe acele, că apoi prelîngă aceste au fost luate încă cantități însemnate de asemenea pluguri construite în diferite alte ateliere după același model, dar' nu din același material și nu cu aceeași îngrijire, și în fine împregiurarea, că plugurile mele cu ocaziunea concurențelor și probelor de plug în Budapesta, Mișcolț, Dej, Aiud, Brașov etc. au fost totdeauna distinse cu cele mai mari premii — adevărate din destul. Cu toate aceste însă tot nu am fost încă în toate privințele îndestulit cu plugul meu. Modelul și materialul lui au fost ce e drept bune, lucrul cu îngrijire, dar' pentru plugarul nostru, pentru care, după-cum e cunoscut, numai cel mai bun lucru e bun, — încă tot nu e îndestulitor; de aceea m'am nisuit mai departe și nu am cruțat nici spese, nici osteneală până-ce 'mi-a succes a pute oferî bravilor nostri economi acest

Nou plug schimbător patentat de Rieger

pentru cultivarea mai bună a agrilor lor ce o reclamă tot mai mult prelîngă cruțarea pungii și vitelor sale de muncă.

Plîngerea proprietarilor de pluguri ce obvine mai adese-ori, că la usarea plasului plugului totdeauna a trebuit întregit întregul plas, 'mi-a dat ansă de a introduce această ameliorare însemnată.

Prin această ameliorare a plasului (tălpii) schimbător căpătîiul nu se va pute nici-odată mișca din poziția sa adevărată, — ci se va lua jos simplu plasul, care e înțepenit prin un singur șurub, și înlocuit prin unul nou.

Această ameliorare ofere cumpărătorului nu numai acel avantaj, că fiecare proprietar de plug își poate el însuși înșuruba plasul, ci și acel avantaj însemnat, că până acum întregul căpătîi al plugului costă fl. 1.50 până fl. 1.60, plasul schimbător însă numai 60—65 cr.

Ferul cel lat al acestui plug, a cărui o jumătate e așezată în unghi drept față cu cealaltă, lucrează alternativ și ca fer lung, — prin ceea-ce singur se distinge avantajos de celelalte, spre ex. de plugul schimbător Ruchadlo, care nici nu are fer lung, și de plugul schimbător silesian cu corp dublu, greu de 69 chilo, al cărui fer lung adese se poate numai cu greu pune la loc, — e construit din oțel de Bessemer ce e mai potrivit pentru aceasta, sau pentru pluguri grele din oțel vîrsat, și cu acest fer lat se pot trage ușor și curat în șes brazde adînci de 8 țoli și late de 12", precînd la aratul pe coaste sau la aratul mare înainte de iarnă se pot fără împedecare lua mai mari cu 2—3".

Cormanul e din masă de oțel Bessemer, tare, proporționat netedîtă, ferbinte, de 2½ milimetri, și la mijloc atât de ridicat, că chiar și pămîntul ud, moale nu se poate acîta ușor și brazda se poate ușor aplica și la șes.

Temelia e întîeu construită în forma unui X., pentru-ca se poată suporta fără a se strica loviturile rele și inevitabile ce obvin la isbirea plugului de rădîcini și a. m. d. a., și a doua e făcut din tuciu tare și vînjos și nu din fer făurit, deoarece-ce ferul făurit e cu mult mai moale, pentru-ca la trecerea preste greutăți extraordinare se nu se poată încovoia sau mișca dela locul ei adevărat, prin ceea-ce lucrarea plugului s'ar îngreuna și strica.

Plasul însă, prin o construcție ingenioasă, simplă, e astfel făcut, și provîdut cu o nută lungureată dreptunghiulară, că e înțepenit sigur și constant de temelie prin o unică tîrșie, și această construcție 'mi-s'a patentat sub Nr. 35.251 ex 1890, așa că plugurile de acest soi se pot construi numai în fabrica mea sau cu consimțîmîntul meu. Temeliile de plug patentate se potrivesc și pe toate plugurile nefurnisate de mine, deoarece-ce aceste s'au construit după modelele mele.

Prin această nouă construcție patentată usarea, ce e drept, nu se poate împedeca și nici se nu fie împedecată, pentru-că vai de agricultorul, înainte porții căruia crește iarba și plugul căruia nu se usează pentru aceea, dar' prin această patentare s'a ajuns, că acest plas usat, în greutate de 3·10 chilo, se poate ușor și iute înlocui prin unicul șurub amintit prelîngă plățirea de 60—65 cr. sau în fabrica mea, sau prin însuși agricultorul.

Grîndeul și coarnele sînt lucrate din cel mai potrivit lemn de fac pentru aceasta, uscat rațional, tîner, crescut drept, — nefrezuit, — scuit de putrețire prin farbă bună de firnis și întregul plug până la cel din urmă șurub e lucrat cu îngrijire.

Prețul acestui **nou plug patentat de Rieger e 7 fl. 50 cr.** fabrica loco Sibiiu.

Unic și numai la mine se poate căpîta.

Reuniunilor agricole și agriculturilor sirguitori sînt gata a oferî ca și până acum cele mai favorabile condițiuni de plată.

Sibiiu, în Decemvrie 1890.

Andr. Rieger,

șef și proprietar al primei fabrici de mașini agricole transilvane în Sibiiu.